

Arrest

nr. 190 173 van 28 juli 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 3 april 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 februari 2017 waarbij een einde werd gesteld aan het verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 april 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 augustus 2004 treedt de verzoekende partij in het huwelijk met de Belgische onderdane, mevrouw E.A.S. De verzoekende partij komt naar België in het bezit van een visum type D. Op 18 februari 2005 dient zij een aanvraag tot vestiging in. Op 25 juli 2005 wordt zij in het bezit gesteld van

een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 24 juli 2010. Op 19 maart 2007 scheiden de verzoekende partij en E.A.S. uit de echt. Op 11 mei 2007 wordt de echtscheiding overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Op 28 juni 2007 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een C-kaart geldig tot 21 mei 2007.

1.2. Op 20 september 2010 treedt de verzoekende partij in Marokko in het huwelijk met de mevrouw B.H., van Marokkaanse nationaliteit.

1.3. De echtgenote B.H. van de verzoekende partij komt op 19 mei 2011 aan in België in het bezit van een visum type D. Op 18 juli 2011 wordt de echtgenote van de verzoekende partij ingeschreven in het vreemdelingenregister en op 27 december 2014 wordt de echtgenote van de verzoekende partij in het bezit gesteld van een B-kaart geldig tot 17 december 2019.

1.4. Op 22 augustus 2012 start het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen een onderzoek naar een mogelijk schijnhuwelijk.

1.5. De Rechtbank van Eerste Aanleg verklaarde de vordering tot nietigverklaring van het huwelijk toelaatbaar doch ongegrond.

1.6. Bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen werd het huwelijk van 23 augustus 2004 nietig verklaard wegens strijdig met de openbare orde.

1.7. Op 28 september 2016 wordt aan de verzoekende partij een schrijven verzonden waarin wordt meegedeeld dat kennis werd genomen van de vernietiging van het eerste huwelijk van de verzoekende partij en waarin wordt verzocht om binnen de dertig dagen na ontvangstname van het schrijven alle documenten over te maken die betrekking hebben op de aard en hechtheid van de gezinsband, duur van verblijf, bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden in het kader van een onderzoek op grond van artikel 74/20, §2 en §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. Op 13 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van de verzoekende partij en haar twee minderjarige kinderen, voor wie zij in onderhavig procedure optreedt als wettelijk vertegenwoordiger, een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Er wordt een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene(n) - zonder een bevel het grondgebied te verlaten - op basis van Artikel 74/20§2 van de wet van 15.12.1980 (vreemdelingenwet of VW) "Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of sociale of culturele banden met zijn land van herkomst."

Betrokkene trad op 23.08.2004 te Marokko in het huwelijk met de Belgische E.A.S. (...) (RR. 85.05.10.418.35). Op 18.02.2005 kwam hij in België aan in het bezit van een geldig D-visum (gezinshereniging) op basis van het toenmalige Art 40 VW en diende hij een aanvraag tot vestiging (bijlage 19) in. Hij werd dezelfde dag ingeschreven in het Vreemdelingenregister (V.R.) en in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie (A.I.) Op 25.07.2005 werd hij vervolgens ingeschreven in het Bevolkingsregister (B.R.) en in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor Vreemdelingen die op 28.06.2007 omgezet werd naar een C kaart. Sinds 07.02.2007 woonde het echtpaar volgens de gegevens van het Rijksregister niet meer samen. Op 19.03.2007 scheidden zij uit de echt bij uitspraak van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen (overgeschreven in de registers op 11.05.2007). Op 20.09.2010 trad hij in Marokko opnieuw in het huwelijk met de Marokkaanse B.H. (...) (RR. 85.06.20.608.37). Op 09.05.2011 kwam zij op haar beurt aan in België in het bezit van een geldig D-visum op basis van Art 10 VW (gezinshereniging). Ze werd op 18.07.2011 ingeschreven in het V.R. en op 12.08.2011 in het bezit gesteld van een tijdelijke verblijfstitel A- kaart geldig voor 1 jaar. Op

30.12.2014 werd zij in het bezit gesteld van een B- kaart (onbeperkt verblijf) met als huidige geldigheidsduur 17.12.2019. In tussentijd was het echtpaar 2 maal ouder geworden: op 16.03.2012 werd Z.J. (...) geboren en op 13.06.2014 Z.A. (...). Beide dochters werden bij geboorte ingeschreven in het B.R. en volgen de administratieve situatie van betrokkene.

Op 16.06.2016 heeft het Hof van Beroep van Antwerpen (2015/ARI355) het huwelijk van betrokkene dd 23 08 2004 met mevrouw E.A. (...) vernietigd als zijnde schijnhuwelijk. Dit houdt in dat het huwelijk strijdig is bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. De betrokkene heeft met andere woorden de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt uit bovengenoemd vonnis en arrest. Gezien door het arrest het huwelijk ex tunc vernietigd werd heeft het huwelijk en zodoende ook het verblijfsrecht van betrokkene, nooit bestaan. Betrokkenes verblijfsrecht was met andere woorden van bij aanvang aangetast door bedrog en kon op geen enkel ogenblik als rechtmatig worden beschouwd. Op 11.08.2016 werd hoger beroep in cassatie ingediend, tot op heden is dit verzoek nog hangende bij het Hof van Cassatie.

In het kader van een onderzoek naar het eventuele behoud van het verblijfsrecht werd betrokkene op 28.09.2016 gevraagd (betekening op 15.11.2016) alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig acht dat de DVZ er kennis van heeft teneinde zijn situatie correct in te schatten, en dit op basis van de artikelen 74/20 §2 en §3 VW.

Op 05.12.2016 werden de volgende documenten overgemaakt:

-Schrijven dd. 24.11.2016 van advocaat W.Vetters die aanhaalt dat per 22.02.2016 een cassatieprocedure ingesteld werd met het oog op vernietiging van het arrest van het Antwerpse Hof van Beroep waarvan hij de slaagkansen hoog inschat en waardoor een intrekking van het verblijfsrecht een roekeloze actie zou betreffen; dat betrokkene thans voltijds werkzaam is bij de firma Smurfitt Kappa van Mierlo en het gezin dus financieel zelfvoorzienend is, dat het gezin 2 schoolgaande kinderen heeft, dat zowel betrokkene als zijn vrouw inburgeringscursussen gevolgd hebben en ook de Nederlandse taal machtig zijn.

-Kopie dd. 22.02.2016 en 24.11.2016 betreffende cassatieberoep Hof van Cassatie.

-Attest van Inburgering dd. 22.09.2006 van betrokkene.

- Individuele rekening 2016 tewerkstelling van de betrokkene

-Attest dd. 02.12.2016 Basisschool! de Zevensprong; Z.J. (...) werd ingeschreven op 03.11.2014 en woont op regelmatige basis de lessen bij. Z.J. (...) zal starter) op de school op 09.01.2016 (wellicht werd 2017 bedoeld).

Bovenstaande documenten staan een intrekking van het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in de weg. Het feit dat betrokkene cassatieberoep heeft aangetekend is niet relevant gelet dat deze rechtbank zich buigt over de vorm en niet over de inhoud van het arrest van het Antwerpse Hof van Beroep. De cassatieprocedure heeft in beginsel geen schorsende uitwerking in burgerlijke zaken (art 1118 gerechtelijk wetboek).

De documenten betreffende de inburgering en Nederlandse les tonen aan dat betrokkene zich ingezet heeft om zich het Nederlands aan te leren en zich in te burgeren, wat echter tot een bepaalde hoogte een verplichting is (Vlaams decreet) voor vreemdelingen die zich in een Vlaamse gemeente wensen te vestigen. Ze duiden er bijgevolg op dat betrokkene een gebruikelijk parcours volgde en toont niet de reële integratie in de Belgische samenleving aan. Bovendien is het kennen van de regiotaal een basisvoorwaarde om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, zodat taallessen niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land.

Uit het betoog van de advocaat en enkele voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene werkwilgig is. Zijn economische integratie werd aangetoond en wordt hier op zich niet verder betwist. Deze elementen vormen echter geen afdoende reden om geen einde te stellen aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht. Betrokkene verkreeg op frauduleuze wijze toegang tot de Belgische arbeidsmarkt. Hij genoot als niet-EU onderdaan immers vrije toegang tot de arbeidsmarkt (vrijgesteld van een arbeidskaart) uitsluitend doordat hij een (frauduleus) huwelijk met een Belgische onderdane had afgesloten en het hierdoor een verblijfsrecht verkreeg. De betrokkene heden zijn verblijfsrecht laten behouden omwille van zijn economische integratie die voortspoot uit de frauduleus verkregen toegang tot de (Belgische) arbeidsmarkt is de zaken omkeren. Betrokkene heeft ten gevolge van zijn geveinsde gezinssituatie naast verblijfsrecht eveneens economische voordelen genoten waar hij nooit recht op

had. Betrokkenes verblijfsrecht was bij aanvang aangetast door bedrog, na de vernietiging van zijn eerste huwelijk werd bewezen dat hij nooit rechten had mogen putten uit de procedures gezinshereniging. Het zogenaamd gezin dat 'herenigd' diende te worden heeft in werkelijkheid nooit bestaan. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat hij reeds 12 jaar op legale wijze in België verbleef. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt aan de oorzaak van de schade waar hij zich op beroept en hij dient er bijgevolg de gevolgen van te dragen.

Indien betrokkene ervoor opteert zich te hervestigen in zijn land van herkomst lijkt zijn relatief jonge leeftijd (36j) een re-integratie niet in de weg te staan, en kan de Belgische beroepservaring mogelijk een meerwaarde betekenen op de arbeidsmarkt aldaar. De betrokkene verbleef het grootste deel van zijn leven buiten België, waardoor de duur van zijn verblijf en zijn socio-economische verankering op het grondgebied niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. De betrokkene legt ook geen stukken voor die zijn culturele en sociale banden met zijn land van herkomst, of met België, illustreren waardoor we er niet van uit kunnen gaan, gezien de betrokkene op 24 jarige leeftijd in België aankwam, dat de sociale en culturele banden met België zwaarder wegen dan die met zijn land van herkomst.

Er zijn evenmin tegenaanwijzingen dat medische elementen een intrekking van het verblijfsrecht en eventuele terugkeer in de weg zouden staan, en dit voor zowel betrokkene als voor zijn gezin. De advocaat haalt verder aan aan dat betrokkene en zijn echtgenote twee kinderen hebben, A. (...) en J. (...), die school lopen. In deze dient te worden opgemerkt dat de kinderen niet onderworpen zijn aan de schoolplicht en er niet werd aangetoond dat er geen scholing beschikbaar is in het land van herkomst. Wat betreft de hechtheid van de gezinsbanden in België zijn er evenmin bezwaren: gelet dat ook de echtgenote het verblijfsrecht verloren bij beslissing van de Dienst vreemdelingenzaken van 13.02.2017 blijft de gezinscel behouden.

Als een gevolg van het geheel van de hierboven genoemde elementen wordt het recht op vestiging in het Rijk van de betrokkene en zijn twee kinderen ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel. Huidige beslissing is zonder een bevel het grondgebied te verlaten : het staat betrokkene vrij een verblijfsaanvraag in te dienen op basis van overige wetsartikelen van de wet van 15.12.1980.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel en van artikel 42^{quater}, §1, derde lid en artikel 42^{quater}, 4° van de vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, de hoorplicht en het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) *De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) *In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen — in casu de bestreden beslissingen d.d. 9.3.2015 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) *De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies—en—volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007, R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen onderzoek is gevoerd zoals gesteld in artikel 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980.

Dit artikel stelt:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. "

Omdat desbetreffend artikel de overheid verplicht om een dergelijk onderzoek te voeren is artikel 42quater, §1, derde lid geschonden.

Op 3.4.2015 werd de verblijfskaart van verzoeker, zijn vrouw en van de kinderen ingetrokken omdat het huwelijk nietig werd verklaard.

Bij het nemen van de beslissing heeft de DVZ geen rekening gehouden met zijn integratie in het Rijk.

Verzoeker heeft zijn maatschappelijke integratie bewezen door taalcursussen te volgen Nederlands te spreken, te werken, inburgeringscursus gevolgd te hebben, de kinderen gaan regelmatig naar school.

Bijgevolg is er een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel."

2.1.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 42quater, 4° van de vreemdelingenwet, van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het eerste middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van de hoorplicht en van het redelijkheidsbeginsel, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskennis zouden inhouden van deze beginselen en bepalingen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen en bepalingen.

Ook betreffende de aangevoerde schending van artikel 42quater, 4° van de vreemdelingenwet laat de verzoekende partij na *in concreto* aan te geven op welke wijze deze rechtsregel werd geschonden.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

2.1.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de oplegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers uiteengezet dat toepassing werd gemaakt van de bepalingen van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet om de toelating tot verblijf van de verzoekende partij te beëindigen omdat het huwelijk van de verzoekende partij van 23 augustus 2004 vernietigd werd als zijnde een schijnhuwelijk bij een arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen, dat dit inhoudt dat het huwelijk strijdig is bevonden met de Belgische en internationale openbare orde, dat uit het arrest de frauduleuze intentie van de verzoekende partij blijkt, dat gezien het huwelijk *ex tunc* werd vernietigd, het huwelijk en bijgevolg het verblijfsrecht nooit hebben bestaan, dat het verblijfsrecht met andere woorden van bij aanvang aangetast was door bedrog en op geen enkel ogenblik als rechtmatig kon worden beschouwd. Er wordt tevens toegelicht dat rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij aangebrachte documenten en er wordt uitvoerig verduidelijkt waarom deze stukken geen reden vormen om de verzoekende partij alsnog tot een verder verblijf in het Rijk toe te laten. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De theoretische beschouwingen van de verzoekende partij omtrent de aard en de draagwijdte van de motiveringsvereiste laten niet toe in voorliggende zaak een schending van de formele motiveringsplicht vast te stellen.

In zoverre de verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met haar integratie en hierdoor de formele motiveringsplicht is geschonden, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 2.1.5.2.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.1.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek uit op de beslissing tot beëindiging van verblijf voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.1.5. De verzoekende partij meent dat uit de bestreden beslissing geen onderzoek blijkt zoals gesteld in artikel 42*quater*, §1, derde lid van de vreemdelingenwet, zodat, gelet op de verplichting een dergelijk onderzoek te voeren, voormeld artikel geschonden is, dat bij het nemen van de beslissing de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de integratie in het Rijk, dat zij haar maatschappelijke integratie bewezen heeft door taalcursussen te volgen, te werken, inburgeringscursussen te volgen en gezien de kinderen regelmatig naar school gaan.

2.1.5.1. Vooreerst wijst de Raad er op dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing niet genomen werd op deze grond doch wel op grond van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet, zoals duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing. Artikel 42*quater* bepaalt immers dat het bestuur binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van

familielid van de burger van de Unie. De verzoekende partij toont geenszins aan dat *in casu* een onderzoek overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet diende te gebeuren.

Een schending van artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

2.1.5.2. In zoverre de vermelding van een onderzoek overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, derde lid van de vreemdelingenwet een materiële vergissing betreft en de verzoekende partij meent dat er geen onderzoek blijkt overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat voormeld artikel luidt als volgt:

“§ 2.

(...)

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing zoals weergegeven onder punt 1.8. blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft uitgevoerd overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij, met de duur van haar verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

Waar de verzoekende partij specifiek betoogt dat bij het nemen van de beslissing de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de integratie in het Rijk, dat zij haar maatschappelijke integratie bewezen hebben door taalcursussen te volgen, te werken, inburgeringscursussen te volgen en gezien de kinderen regelmatig naar school gaan, kan zij niet worden gevolgd, nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat met alle voormelde elementen rekening werd gehouden en dit als volgt: *“De documenten betreffende de inburgering en Nederlandse les tonen aan dat betrokkene zich ingezet heeft om zich het Nederlands aan te leren en zich in te burgeren, wat echter tot een bepaalde hoogte een verplichting is (Vlaams decreet) voor vreemdelingen die zich in een Vlaamse gemeente wensen te vestigen. Ze duiden er bijgevolg op dat betrokkene een gebruikelijk parcours volgde en toont niet de reële integratie in de Belgische samenleving aan. Bovendien is het kennen van de regiotaal een basisvoorwaarde om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, zodat taallessen niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land. Uit het betoog van de advocaat en enkele voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene werkwilleg is. Zijn economische integratie werd aangetoond en wordt hier op zich niet verder betwist. Deze elementen vormen echter geen afdoende reden om geen einde te stellen aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht. Betrokkene verkreeg op frauduleuze wijze toegang tot de Belgische arbeidsmarkt. Hij genoot als niet-EU onderdaan immers vrije toegang tot de arbeidsmarkt (vrijgesteld van een arbeidskaart) uitsluitend doordat hij een (frauduleus) huwelijk met een Belgische onderdane had afgesloten en het hierdoor een verblijfsrecht verkreeg. De betrokkene heden zijn verblijfsrecht laten behouden omwille van zijn economische integratie die voortspoot uit de frauduleus verkregen toegang tot de (Belgische) arbeidsmarkt is de zaken omkeren. Betrokkene heeft ten gevolge van zijn geveinsde gezinssituatie naast verblijfsrecht eveneens economische voordelen genoten waar hij nooit recht op had. Betrokkenes verblijfsrecht was bij aanvang aangetast door bedrog, na de vernietiging van zijn eerste huwelijk werd bewezen dat hij nooit rechten had mogen putten uit de procedures gezinshereniging. Het zogenaamd gezin dat 'herenigd' diende te worden heeft in werkelijkheid nooit bestaan. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat hij reeds 12 jaar op legale wijze in België verbleef. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt aan de oorzaak van de schade waar hij zich op beroept en hij dient er bijgevolg de gevolgen van te dragen. Indien betrokkene ervoor opteert zich te hervestigen in zijn land van herkomst lijkt zijn relatief jonge leeftijd (36j) een re-integratie niet in de weg te staan, en kan de Belgische beroepservaring mogelijk een meerwaarde betekenen op de arbeidsmarkt aldaar. De betrokkene verbleef het grootste deel van zijn leven buiten België), waardoor de duur van zijn verblijf en zijn socio-economische verankering op het grondgebied niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. De betrokkene legt ook geen stukken voor die zijn culturele en sociale banden met zijn land van herkomst, of met België, illustreren waardoor we er niet van uit kunnen gaan, gezien de betrokkene op*

24 jarige leeftijd in België aankwam, dat de sociale en culturele banden met België zwaarder wegen dan die met zijn land van herkomst.

Er zijn evenmin tegenaanwijzingen dat medische elementen een intrekking van het verblijfsrecht en eventuele terugkeer in de weg zouden staan, en dit voor zowel betrokkene als voor zijn gezin. De advocaat haalt verder aan aan dat betrokkene en zijn echtgenote twee kinderen hebben, A. (...) en J. (...), die school lopen. In deze dient te worden opgemerkt dat de kinderen niet onderworpen zijn aan de schoolplicht en er niet werd aangetoond dat er geen scholing beschikbaar is in het land van herkomst..”

De verwerende partij heeft aldus wel degelijk onderzocht of de integratie van de verzoekende partij een reden vormde om haar tot een verder verblijf in België toe te laten en heeft geoordeeld dat de door haar voorgelegde stukken geen reële integratie in de Belgische samenleving aantonen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze vaststelling incorrect of kennelijk onredelijk is.

2.1.6. Betreffende de stukken die de verzoekende partij voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe elementen en documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

2.1.7. Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij geen schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij zich tevens beroept op een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Uit art. 8 E.V.R.M., welke bepaling van openbare orde is en rechtstreeks toepassing vindt in het intern Belgisch recht, volgt dat de overheid die een gezinshereniging weigert wegens redenen van openbare orde, dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door de gezinshereniging te weigeren, opweegt tegen het door dat art. 8 gewaarborgd recht op een ongestoord gezinsleven. De overheid dient m. a.w. af te wegen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering van het verblijf en de door die beslissing veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker.

Hieruit volgt, in acht genomen de motiveringsplicht die door art. 62 Vreemdelingenwet wordt opgelegd, dat uit de motieven zelf van de beslissing moet blijken of die afweging is geschied.

- R.v.St. nr. 27.810, 9 april 1987, Arr. Rv.St 1987, z.p.; R.A.C.E. 1987, z.p.; T.B.P. 1988 (verkort), 374;

- R.v.St. nr. 26.932, 25 september 1986, Pas. 1990, IV, 16: , T.B.P. 1987 (verkort), 638;

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoekers anderzijds.

Het evenredigheidsbeginsel houdt in dat gemachtigde van de minister een belangenafweging moet maken. De parlementaire stukken verwijzen hierbij naar de preambule van de Richtlijn 2004/38/EG (23ste overweging) die in herinnering brengt het feit dat de verwijdering van burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid ernstige schade kan toebrengen aan de personen die zich, op grond van de hun door het Verdrag verleende rechten en vrijheden, daadwerkelijk in het gastland hebben geïntegreerd. Hun 2 kinderen werden in België geboren; Om deze

redenen wordt de draagwijdte ervan, op basis van het evenredigheidsprincipe, beperkt door artikel 28, §1 van de Richtlijn 2004/38/EG dat het volgende bepaalt: "Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of nationale veiligheid te nemen, neemt het gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Pari. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001 p. 60-63*).

Verweerder diende aldus bij het vaststellen van een schending van de openbare orde tevens een belangenafweging te maken, hetgeen in casu niet is gebeurd.

- Raad voor vreemdelingenbetwistingen, nr. 20.338 van 12 december 2008 in de zaak RvV X / IL

Dat er geen fair balance-toets voorafgaand aan het nemen van de beslissing gemaakt werd; Dat er geen billijke belangenafweging gebeurde in het licht van art. 8 EVRM; Dat verzoeker 12 jaar in België aanwezig is en al zijn economische en sociale belangen in België aanwezig zijn; dat hij nooit een inbreuk pleegde tegen de openbare orde;

- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 154 721 van 16 oktober 2015"

2.2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De Raad stelt vast dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.2.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt wel degelijk dat de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, het gezins- en privéleven van de verzoekende partij in rekening heeft genomen en indien een inbreuk hierop werd vastgesteld, een belangenafweging heeft gemaakt.

Betreffende het gezinsleven motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing:

"Wat betreft de hechtheid van de gezinsbanden in België zijn er evenmin bezwaren: gelet dat ook de echtgenote het verblijfsrecht verloren bij beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 13.02.2017 blijft de gezinscel behouden."

Gezien de echtgenote van de verzoekende partij eveneens het verblijfsrecht verloor waardoor de gezinscel behouden blijft, feit dat de verzoekende partij niet betwist, is er geen sprake van een ontwrichting van het gezin en aldus geen sprake van een inmenging in het gezinsleven en diende de verwerende partij geen belangenafweging te maken.

Betreffen het privéleven motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing:

"De documenten betreffende de inburgering en Nederlandse les tonen aan dat betrokkene zich ingezet heeft om zich het Nederlands aan te leren en zich in te burgeren, wat echter tot een bepaalde hoogte een verplichting is (Vlaams decreet) voor vreemdelingen die zich in een Vlaamse gemeente wensen te vestigen. Ze duiden er bijgevolg op dat betrokkene een gebruikelijk parcours volgde en toont niet de reële integratie in de Belgische samenleving aan. Bovendien is het kennen van de regiotaal een basisvoorwaarde om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, zodat taallessen niet aanvaard worden als bewijs dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds geïntegreerd is in ons land. Uit het betoog van de advocaat en enkele voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene werkwilleg is. Zijn economische integratie werd aangetoond en wordt hier op zich niet verder betwist. Deze elementen vormen echter geen afdoende reden om geen einde te stellen aan het frauduleus verkregen verblijfsrecht. Betrokkene verkreeg op frauduleuze wijze toegang tot de Belgische arbeidsmarkt. Hij genoot als niet-EU onderdaan immers vrije

toegang tot de arbeidsmarkt (vrijgesteld van een arbeidskaart) uitsluitend doordat hij een (frauduleus) huwelijk met een Belgische onderdane had afgesloten en het hierdoor een verblijfsrecht verkreeg. De betrokkene heden zijn verblijfsrecht laten behouden omwille van zijn economische integratie die voortsproot uit de frauduleus verkregen toegang tot de (Belgische) arbeidsmarkt is de zaken omkeren. Betrokkene heeft ten gevolge van zijn geveinsde gezinssituatie naast verblijfsrecht eveneens economische voordelen genoten waar hij nooit recht op had. Betrokkenes verblijfsrecht was bij aanvang aangetast door bedrog, na de vernietiging van zijn eerste huwelijk werd bewezen dat hij nooit rechten had mogen putten uit de procedures gezinshereniging. Het zogenaamd gezin dat 'herenigd' diende te worden heeft in werkelijkheid nooit bestaan. Er kan bijgevolg bezwaarlijk gesteld worden dat hij reeds 12 jaar op legale wijze in België verbleef. Het persoonlijk gedrag van betrokkene ligt aan de oorzaak van de schade waar hij zich op beroept en hij dient er bijgevolg de gevolgen van te dragen. Indien betrokkene ervoor opteert zich te hervestigen in zijn land van herkomst lijkt zijn relatief jonge leeftijd (36j) een re-integratie niet in de weg te staan, en kan de Belgische beroepservaring mogelijk een meerwaarde betekenen op de arbeidsmarkt aldaar. De betrokkene verbleef het grootste deel van zijn leven buiten België), waardoor de duur van zijn verblijf en zijn socio-economische verankering op het grondgebied niet van die aard is dat deze een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. De betrokkene legt ook geen stukken voor die zijn culturele en sociale banden met zijn land van herkomst, of met België, illustreren waardoor we er niet van uit kunnen gaan, gezien de betrokkene op 24 jarige leeftijd in België aankwam, dat de sociale en culturele banden met België zwaarder wegen dan die met zijn land van herkomst.

Er zijn evenmin tegenaanwijzingen dat medische elementen een intrekking van het verblijfsrecht en eventuele terugkeer in de weg zouden staan, en dit voor zowel betrokkene als voor zijn gezin. De advocaat haalt verder aan aan dat betrokkene en zijn echtgenote twee kinderen hebben, A. (...) en J. (...), die school lopen. In deze dient te worden opgemerkt dat de kinderen niet onderworpen zijn aan de schoolplicht en er niet werd aangetoond dat er geen scholing beschikbaar is in het land van herkomst."

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt ten aanzien van het privéleven van de verzoekende partij. De verzoekende partij beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en meent ten onrechte dat geen belangenafweging werd gemaakt, doch weerlegt voormelde motieven niet.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de richtlijn 2004/38/EG, moet worden gesteld dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van deze richtlijn. Aangezien de verzoekende partij de Marokkaanse nationaliteit bezit en zij dus geen burger van de Unie is en niet wordt aangetoond dat zij een burger van de Unie die zich naar België begeeft vervoegt of begeleidt, valt zij namelijk niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, noch van het evenredigheidsbeginsel of proportionaliteitsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

2.2.4. In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de schending van artikel 8 van het EVRM richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat het middel onontvankelijk is, daar het aldus gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten en een dergelijke beslissing geenszins het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

2.2.5. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden geduid dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De verzoekende partij toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven met haar echtgenote en kinderen kan hebben. De Raad merkt in dit verband op dat de verzoekende partij de Marokkaanse nationaliteit heeft en dat ook haar echtgenote de Marokkaanse nationaliteit heeft. Voorts merkt de Raad op dat de kinderen van de verzoekende partij nog zeer jong zijn en zich bijgevolg nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54.131/10, Bajsultanov/Oostenrijk) en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt zich sterk te hebben geïntegreerd in de Belgische samenleving. Er kan dan ook niet worden besloten dat de bestreden beslissing, die op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet werd genomen en die vereist zijn ter bescherming van de openbare orde, een disproportionele inmenging vormen in het privé- of gezinsleven van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij verwijst naar verschillende arresten van de Raad, moet er op gewezen worden dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien verzuimt de verzoekende partij om aan te tonen dat de situatie van de personen op wie de door haar genoemde arresten betrekking hebben dermate gelijkaardig is met haar geval dat eenzelfde uitspraak zich zou opdringen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.2.6. Het tweede middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3. In wat kan beschouwd worden als een derde middel, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 13 van het EVRM, de hoorplicht en artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

2.3.1. Het derde middel wordt door de verzoekende partij uiteengezet als volgt:

“Dat men in casu verzoeker diende te horen;

Dat zijn huwelijk voor de Rechtbank van Eerste niet nietig verklaard werd;

Dat het Hof van justitie in zijn arrest van 11 december 2014 in de zaak C-249/ duidelijk stelde dat het recht om gehoord te worden voordat een terugkeerbesluit wordt genomen tot doel heeft om verweerder in staat te stellen om rekening te houden met alle relevante gegevens van het dossier;

Dat hier verwezen wordt naar de elementen vervat in art.5 van de Richtlijn 2008/115, ni. het beginsel van non-refoulement, het belang van het kind, het familie-leven en gezinsleven en de gezondheidstoestand;

Dat verzoeker zijn echtgenote onder behandeling staat voor psychische problemen; dat men hiermee geen rekening gehouden heeft;”

2.3.2. Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 74/13 de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Aldus in zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 5 van het Terugkeerrichtlijn aanvoert en de schending van de hoorplicht richt tegen een terugkeerbesluit, is het middel onontvankelijk, daar het aldus gericht is tegen een bevel om het grondgebied te verlaten en een dergelijke beslissing geenszins het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

2.3.3. In zoverre de verzoekende partij een schending van de hoorplicht zou willen aanvoeren ten aanzien van de beslissing tot beëindiging van het verblijf en meent dat de gezondheidstoestand van haar echtgenote in rekening diende te worden gebracht, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat bij een beslissing tot beëindiging van verblijf op grond van artikel 74/20, §2 van de vreemdelingenwet de verwerende partij er toe gehouden was rekening te houden met de gezondheidstoestand van de echtgenote van de verzoekende partij. Voorts wijst de Raad er op dat de verzoekende partij geenszins ernstig kan voorhouden dat zij niet gehoord werd, nu zij niet betwist dat zij in het kader van een onderzoek naar het eventuele behoud van het verblijfsrecht gevraagd werd alle documenten en elementen aan te brengen waarvan zij het nodig acht dat de verwerende partij er kennis van heeft om haar situatie correct in te schatten. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in het kader van voormelde vraag niet bij machte was om alle nuttige inlichtingen over te maken die betrekking hadden op haar persoonlijke toestand en haar standpunt ten aanzien van de beëindiging van het verblijf. De verzoekende partij werd aldus in de mogelijkheid gesteld haar standpunt kenbaar te maken en had aldus ook de mogelijkheid, indien zij meende dat de psychische problemen van haar echtgenote in rekening dienden te worden gebracht, dit aan te brengen bij de verwerende partij vooraleer deze overging tot het nemen van de bestreden beslissing. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij, naar aanleiding van de vraagstelling van de verwerende partij, elementen of documenten overmaakte betreffende de psychische problemen van haar echtgenote, zodat de verwerende partij terecht kon motiveren dat er geen tegenaanwijzingen zijn dat medische elementen een intrekking van het verblijfsrecht in de weg staan en dit voor zowel de verzoekende partij als haar gezin.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende de stukken die de verzoekende partij voor het eerst bij haar verzoekschrift voegt, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe elementen en documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

2.3.4. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451).

De verzoekende partij voert in het derde middel geen schending aan van een andere bepaling van het EVRM. In zoverre het tweede en het derde middel samen kunnen worden behandeld, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, maar dat hoger reeds werd aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

2.3.5. Het derde middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 EUR dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 EUR dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER